

Meg kell tanulnunk egymást,
ha remélünk valami szépet,
el kell túrni fagyot, tüzet,
múltat, jövőt,
ami dermeszt vagy éget.
Minden nap új utazásra visz
hitünk hosszú kilométerein át,
ébredő szemed fényében
meg kell, hogy lássam
az igézet pillanaton-túli sugarát.
Oly törhetelennek érzem
kezed ívén a csillanó időt,
hogy öröknek gondolom az érzést,
mely a teremtés összhangzatának
létakordjából kinőtt.
Máskor meg kétségek özönét sejtem
homlokod tükrén. Csodálkozom is ezen.
Duzzogó istennek látlak,
s a szívedben kuporgó angyalt
észre sem veszem.